

Hồi Thứ Sáu Mười Tám **CHỈ ĐẠN THẦN TIÊU**

Hoa đại cô cười lớn:

– Tào hộ pháp có kiến thức cao minh đấy!

Đột nhiên nàng quay đầu lại hướng về thiếu phụ đứng hầu bên cạnh cao giọng hỏi:

– Người trong vũ lâm khinh thường phù hiệu của bốn giáo, ta phải làm như thế nào?

Thiếu phụ điềm nhiên đáp lại:

– Tổ uy tín, phạt khinh ngạo.

Hoa Đại cô gật đầu:

– Muốn tổ uy tín thì phải làm sao? Muốn phạt khinh ngạo thì phải làm sao?

Thiếu phụ lạnh lùng:

– Biểu dương một tuyệt kỹ, chứng minh thực lực bằng cách dùng tuyệt kỹ đó cảnh cáo kẻ khinh ngạo.

Hoa Đại cô lại hỏi:

– Tuyệt kỹ nào có thể áp dụng trong hiện tại?

Thiếu phụ đáp nhanh:

– Thần hỏa thiêu thân!

Hoa Đại cô gật đầu quay lại nhìn mọi người quanh bàn ánh mắt sắc lạnh.

Đột nhiên nàng chỉ tay thẳng vào mặt Tào Đơn Nhân, hét lớn:

– Tào Đơn Nhân! Ta nói rõ cho các người lúc mới đến chỉ vì các người dùng lễ cầu kiến, ta không thể khước từ, người không chịu hiểu cho sự nhã nhặn của ta, lại còn dám khinh thường phù hiệu của Ma giáo, nếu ta không trừng phạt người thì còn gì thanh danh của ta? Nếu ta không cảnh cáo những kẻ ngông cuồng thì ta làm sao lập oai với giang hồ trong lần tái hiện này, sau mấy mươi năm vắng mặt?

Nàng đã thay đổi thái độ quá rõ rệt.

Tào Đơn Nhân bình tĩnh như thường, lão điểm một nụ cười đầy tự tin thông thả thốt:

– Tại hạ không hề có ý miệt thị tín hiệu của quý giáo, bất quá muốn nắm lấy một bằng chứng chắc chắn là cô nương xuất thân từ Ma giáo vậy thôi! Còn như cô nương có ý nghĩ như thế nào là quyền của cô nương vậy!

Hoa Đại cô nghiêm giọng:

– Ta sẽ cho người thấy điều người muốn thấy.

Nàng ngẩng mặt lên không lảm nhảm mấy tiếng như phù thủy đọc thần chú.

Rồi nàng đưa tay lên cao, khoa khoa mấy lượt như chụp một vật gì đoạn hạ ngang, phóng năm ngón về phía Tào Đơn Nhân đồng thời quát to:

– Mau!

Cử động của nàng đúng theo quy pháp của ma giáo, dù ai cho là nàng giả mạo cũng phải tin ngay.

Tào Đơn Nhân vốn là con nhà võ, mà phàm là con nhà võ thì ai ai cũng chú trọng đến thực tế có ai tin được những sự ma giáo quái dị? Biết vậy song lão vẫn phải đề phòng.

Lão ngâm vận công tụ khí, một tay đặt ngang ngực sẵn sàng tung kình đạo.

Thấy Hoa Đại cô phóng ra năm ngón tay lão cũng dồn công lực ra bàn tay chờ.

Nhưng ngoài cái phóng tay của Hoa Đại cô chẳng có gì lạ kế tiếp xảy ra làm lão hết sức kỳ quái.

Chính đang lúc lão phân vân chưa biết đối phương sẽ làm gì sau đó, đột nhiên có tiếng lách tách lóa sáng lên rồi thì lửa bốc cháy bùng bùng quanh người lão.

Nhờ ngồi sát bên cạnh Hoa Đại cô, Bạch Thiếu Huy nhận thấy một vật đen nhỏ từ tay nàng lao vút đến người Tào Đơn Nhân.

Vật đen nhỏ đó nếu không để ý chẳng ai có thể trông thấy được.

Lửa bốc cháy làm Tào Đơn Nhân vẩy mạnh hai cánh tay áo định quạt tắt, càng quạt lửa càng bốc mạnh, lão nhảy chơi chơi như gà dẫm chân vào chảo nước sôi.

Ngọn lửa bốc quanh mình lão, không đỏ như lửa thường mà lại xanh rờn, lửa càng bốc càng cháy rộng, trong phút chốc bao phủ mình lão.

Thiên Long đường chủ Tất Hồng Sanh hét lớn:

– Tào hộ pháp! Nhào xuống đất lăn lửa tức khắc lửa tắt!

Vì quá kinh hoàng mất cả sáng suốt đến nỗi phải quên đi một sự việc rất là tầm thường là muốn trừ lửa cháy trên mình, chỉ có cách lăn tròn dưới đất, mới dập tắt được nhanh chóng, nên Tào Đơn Nhân vừa nghe Tất Hồng Sanh thức tỉnh, vội nhào xuống liền.

Trong phút giây lửa trên mình lão tắt phụt.

Lão đứng lên soát lại chân thân, nhận thấy chẳng hề hấn gì cả. Râu tóc y phục vẫn y nguyên như thường.

Không làm thương tổn lão một tý nào, ngọn lửa đỏ nóng như lửa thường, bởi nóng quá nên lão mới kinh hoàng, hoảng hốt.

Lão hết sức kinh hãi nhưng lão cũng hết sức thẹn thùng, thẹn thì phải phần uất, lão gằn giọng:

– Tại hạ được may mắn cô nương chỉ giáo, cái ơn này xin ghi đến muôn đời. Vô luận thế nào trong tương lai, cũng phải có một ngày lão phu đền đáp.

Hoa Đại cô hừ lạnh:

– Cho các vị biết Ma giáo tái hiện trên giang hồ sau hai mươi năm ẩn tích không ngoài mục đích tìm chủ nhân các vị mà thanh toán sự việc xa xưa, đối với bốn cô nương chủ nhân các vị còn không sợ thì những hộ pháp những đường chủ như các vị có giá trị gì dưới mắt của bốn cô nương?

– Lần này thì bốn cô nương chỉ cảnh cáo thôi, chứ lần sau thì đừng mong cô nương rộng lượng tha cho cái tội vô lễ ấy! Hãy đi đi!

Thiên long đường chủ Tất Hồng Sanh bây giờ mới vỡ lẽ ra, Bách Hoa Cốc và Lư Hoa thành có một đoạn ân oán xa xưa, song phương đã trở thành đối lập rõ rệt lắm rồi, nhưng biết vậy mà y đâu có thể tự chuyên dù sao thì cũng phải trình báo với phu nhân, để nhận chỉ thị thi hành trong những lần gặp gỡ ma giáo sắp tới.

Y bật cười ha hả thản nhiên thốt:

– Tại hạ sẽ chuyển đạt tới phu nhân những lời cô nương vừa nói.

Đưa mắt ra hiệu cho Tào Đơn Nhân và Đồng Bách Xuyên, y đứng lên vòng tay:

– Tại hạ xin cáo từ!

Cả ba thoáng nhìn mọi người một lượt cuối cùng đoạn quay người bước đi.

Trong diễn tiến vừa qua Bạch Thiếu Huy không kinh ngạc vì ngọn lửa ma đã làm cho Tào Đơn Nhân phải một phen hoảng sợ mà chàng kinh ngạc ở chỗ bọn Ngụ lộ trưởng lão trở mắt nhìn ngọn lửa, tựa họ bình sinh chưa hề trông thấy lần nào.

Tại sao họ sững sờ nhìn?

Họ là những vị chưởng lão trong Ma giáo, họ còn lạ gì những sở năng những tuyệt học của bốn giáo? Thế tại sao họ hết sức kỳ lạ trước thủ thuật của Hoa Đại cô?

Họ có vẻ quá xa lạ với Ma giáo, chính điều đó làm Bạch Thiếu Huy suy nghĩ rất nhiều.

Hơn nữa hiện tại họ đều mang mặt nạ, mà họ còn cố trại giọng nữa.

Thực sự họ là ai?

Tuy nhiên chàng cần phải giữ lễ độ của một người khách, tưởng cần tán chủ

nhân một câu, chàng buông gọn:

– Cô nương xuất thủ như điện, thần hỏa lại kỳ ảo làm cho bọn ấy một phen hoảng vía!

Hoa Đại cô nói mấy câu khiêm nhượng, đoạn day qua Hoa Tiểu Ngọc định bảo nàng gì đó, song nàng đã cất tiếng trước:

– Môn Công tu di nạp giới chúng ta dùng nó mà bắn đạn hỏa ra chỉ có những người luyện được pháp Thiên nhân thông mới nhận thức kịp, chẳng lẽ Tiêu đại hiệp đã luyện được phép đó?

Hoa Đại cô cười nhẹ:

– Công lực tu vi của Tiêu đại hiệp đâu phải như có người của người mà hiểu được! Đạn chỉ công của chị em ta qua mắt ai thì được chứ đừng hòng qua mắt Tiêu đại hiệp!

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười:

– Cô nương quá khen!

Hoa Đại cô quay lại nhìn thiếu phụ:

– Đã chuẩn bị xong rồi chứ?

Thiếu phụ vòng tay nghiêng mình:

– Mọi việc đều sắp đặt xong cả!

Hoa Đại cô gật đầu:

– Hay lắm! Vậy mình lên đường ngay.

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ:

– Cô nương...

Hoa Đại cô không để chàng dứt câu, đưa mắt ra hiệu đoạn cười thốt:

– Phải đi mới được đại hiệp à! Đến nơi rồi tự nhiên đại hiệp sẽ hiểu!

Bạch Thiếu Huy trố mắt:

– Đến nơi nào mới được chứ? Tại hạ...

Hoa Đại cô giải thích:

– Hành tung của chúng ta đã bị bại lộ rồi, bọn Tất Hồng Sanh về đến căn cứ, là Bách Hoa Cốc sẽ phái nhiều cao thủ đến đây làm khó dễ bọn ta. Mình phải đi trước tránh một cuộc xô xát đẫm máu chưa cần thiết trong lúc này.

Bạch Thiếu Huy toan hỏi mấy câu, song thấy bất tiện lại thôi.

Hoa Đại cô đứng lên nhìn sang các vị trưởng lão:

– Mình khởi hành là vừa các vị à!

Năm trưởng lão và mười phó trưởng lão cùng một loạt đứng lên.

Lúc đó mọi người trong nhà đều tề tựu đông đủ. Gia nhân không đông lắm, chỉ gồm bốn thiếu phụ trong y phục thôn nữ, theo cái vẫy tay của Hoa Đại cô đồng bước ra mở rộng cửa lớn.

Hoa Đại cô cao giọng:

– Xin thỉnh Tiêu đại hiệp!

Bạch Thiếu Huy không đợi giục, theo chị em nhà họ Hoa bước ra.

Bên ngoài đã có sẵn hai mươi con ngựa.

Hoa Đại cô truyền lệnh cho bốn thiếu phụ lập tức rời bỏ căn nhà, rồi phóng tay bắn đạn lửa thiêu hủy căn cứ đoạn nhìn sang Bạch Thiếu Huy:

– Mình lên ngựa thôi, Tiêu đại hiệp à!

Rồi nàng lên ngựa trước, Bạch Thiếu Huy và Hoa Tiểu Ngọc cung cấp tốc lên ngựa giục vó theo liền. Các vị chưởng lão theo sau, dọc đường Bạch Thiếu Huy lại hỏi:

– Tai sao cô nương phóng hỏa đốt nhà? Lửa đó là lửa thật hay là thứ lửa đã đốt Tào Đơn Nhân?

Hoa Đại cô mỉm cười:

– Lửa thật! Tiêu đại hiệp không biết chứ những cư dân trong Lư hoa thôn này đều là thủ hạ của gia phụ, từ ngày bốn giáo ẩn tích mai tung thì họ về đây an cư lạc nghiệp. Vì muốn bảo tồn sự an toàn cho họ, tôi phải đốt nhà, cho bọn Bách Hoa Cốc phải tin là bốn giáo không liên can gì đến cư dân ở đây. Và bốn giáo đã thiêu hủy căn cứ, di chuyển đi nơi khác, chúng sẽ không quấy nhiễu đến họ.

Bạch Thiếu Huy xốn xang phần nào:

– Thì ra chỉ vì sự có mặt của tại hạ mà quý giáo phải chịu phiền lụy.

Hoa Tiểu Ngọc cao giọng:

– Tiêu đại hiệp không nên xem mình quá xa lạ đối với chị em tôi! Tôi yêu cầu đại ca từ nay đừng đối xử khách sáo như thế nữa!

Hoa Đại cô thấy em gái quá sỗ sàng, ăn nói mất cả ý tứ, làm nàng thẹn, nàng trừng mắt gắt lên:

– Tiểu muội! Người cứ nói nhảm mãi đấy nhé! Ai cho phép người dám gọi đại hiệp là đại ca tiểu ca như thế?

Nhưng Hoa Tiểu Ngọc không giận chị, trái lại nàng cười khúc khích. Điều đó khiến Bạch Thiếu Huy kinh dị vô cùng, không rõ chị em họ có ý tứ tình quái gì mà em thì mở, chị thì úp thế kia?

Chẳng những thế nghe chị gắt Hoa Tiểu Ngọc lại nheo mắt nhìn sang Bạch Thiếu Huy cố ý gọi to:

– Tiêu đại ca! Mình nhanh lên một tý đi!

Hoa Đại cô trừng mắt, nhưng Hoa Tiểu Ngọc đã vọt ra xa rồi.

Bốn thiếu phụ đã chiếm bốn con ngựa, còn lại mười tám con đủ cho hai chị em họ Hoa, Bạch Thiếu Huy và mười lăm trưởng lão. Mười tám con ngựa cất vó đều đều, mười tám kỵ sĩ lặng lẽ nhìn ra phía trước, không ai nói tiếng nào.

Họ đã đi qua rừng núi hoang vu, không có thôn xóm, họ quanh co đủ chiều hướng, thành ra Bạch Thiếu Huy không còn nhận định nổi họ đang đi về hướng nào.

Đi như thế đó một lúc lâu, bỗng Hoa Đại cô vung tay lên không phóng ra một lửa màu lam.

Ngọn lửa đó bay vút lên không nhanh như tên bắn.

Khi ngọn lửa của Hoa Đại cô vừa tắt trên không trung thì từ nơi thung lung phía trước mặt, một vệt sáng màu lam xẹt lên không trong thoáng chốc cũng tắt luôn.

Hoa Đại cô vẫy tay ra hiệu cho cả đoàn người:

– Mình đi tới đó!

Nàng giục ngựa chạy trước, mười bảy người kia theo sau, không bao lâu họ đến nơi.

Hoa Đại cô bảo mọi người dừng ngựa.

Từ nơi khu rừng bên hữu, một giọng già vọng đến:

– Đại cô nương đã đến rồi đó phải không?

Tuy người phát ra câu hỏi chưa xuất hiện, Hoa Đại cô vẫn nghiêng mình đáp tỏ rõ cái cung kính:

– Vãn bối đã đến.

Chỉ nghe soạt một tiếng như tiếng y phục phát gió, một cụ già đã xuất hiện trước mặt Hoa Đại cô.

Cụ già có vóc người ốm, nhỏ, mặt bao kín bằng bố đen, vòng tay hỏi tiếp:

– Có trở ngại gì chẳng mà mãi đến bây giờ Đại cô nương mới đến?

Hoa Đại cô đưa tay vén lại mớ tóc lò xo xoa từ từ thốt:

– Chỉ vì vãn bối bận phát lạt bọn Thiên long đường chủ Tất Hồng Sanh trong Bách Hoa Cốc nên đến trễ hơn ước hẹn!

Lão nhân bao mặt quắc ánh mắt sáng ngời trầm giọng:

– Phong vân khách Tất Hồng Sanh! Hắn dám đến tận Lư Hoa thành? Rồi đại cô nương đã làm gì hắn?

Hoa Đại cô mỉm cười:

– Đuổi hắn đi chứ còn làm gì nữa!

Nàng tiếp:

– Đồng thời văn bối cũng đã thiêu hủy luôn trang viện!

Lão nhân có vẻ bức tức vô cùng:

– Đại cô nương thiêu hủy làm chi trang viện cho phí của? Cứ để cho chúng đến! Đến càng đông càng hay! Nhất định chúng đến được nhưng không về được! Thiết tưởng bọn ấy có can đảm bằng trời cũng không dám động đến một ngọn cỏ tại Lư Hoa thành!

Hoa Đại cô cười nhẹ:

– Thời cơ chưa thuận tiện, chúng ta phải tạm tránh những cuộc xung đột chưa cần thiết. Hiện tại Bách Hoa Cốc đã huy động tất cả các đàn chủ của chúng, truy tìm tung tích ta khắp nơi, riêng Thanh Loan đàn thì sai phái hết số cao thủ theo dõi ta từng bước một, có lẽ chúng hiện đã có mặt quanh vùng này.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

– Dù sao thì văn bối vẫn có để người tại Lư Hoa thành, án binh bất động, quan sát tình hình, nếu không gặp trường hợp bất khả kháng quyết chẳng khinh suất gây sự với chúng!

Lão nhân hỏi:

– Đại Cô nương đã để vị nào tại Lư Hoa thành?

Hoa Đại cô đáp:

– Khổng trưởng lão và Huỳnh trưởng lão.

Bạch Thiếu Huy hết sức lấy làm lạ.

Chính mắt chàng đã trông thấy đủ năm vị chưởng lão và mười vị phó trưởng lão cùng đi với chị em họ Hoa, và hiện tại thì Khổng và Huỳnh nhị vị chưởng lão đang ở sau lưng chàng thì tại sao Hoa Đại cô lại bảo là hai vị đó lưu lại Lư Hoa thành?

Sợ mình lầm, chàng quay đầu nhìn lại, vẫn thấy hai người ở đó, bất giác chàng nhìn lại Hoa Đại cô.

Lão nhân bao mặt gật đầu:

– Vậy càng hay! Thực ra thì với sự có mặt của mấy người ấy tại Lư Hoa thành thì chúng ta cũng được vững tâm lắm rồi!

Hoa Đại cô lắc đầu:

– Không! Vô luận thế nào, tự chúng ta phải lo liệu lấy sự việc, đừng bao giờ làm kinh động đến các bà ấy.

Nàng lại hỏi:

– Văn đại thúc đã chuẩn bị mọi việc nơi đây xong xuôi rồi chứ?

Lão nhân bao mặt gật đầu:

– Xong cả rồi nhưng...

Hoa Đại cô nhìn lão:

– Nhưng làm sao hở nhị thúc?

Lão nhân trầm giọng:

– Tổng trưởng lão bị thương.

Hoa Đại cô giật mình:

– Tổng đại thúc thọ thương?

Lão nhân gật đầu:

– Lão ấy đã gặp người bên cánh địch, cách đây độ mười dặm, trong một khu rừng tùng. Lão không trông rõ mặt mày địch ra sao, đôi bên trao đổi nhau hai chưởng, lúc đó lão không phát giác ra việc gì cả, khi về đến đây thì mới hay là đối phương đã dùng độc chưởng. Hiện tại lão đang vận công trừ độc.

Hoa Đại cô lại hỏi:

– Còn Tra đại thúc?

Lão nhân bao mặt trả lời:

– Lão ấy đang phòng ngừa mặt Tây bắc, vì bọn địch đã xuất hiện ở hướng đó.

Hoa Đại cô thấp giọng:

– Bọn nào thế?

Lão nhân trầm ngâm một chút:

– Hai tên áo đen, có vẻ vũ công khá cao. Chúng chỉ thoáng qua ở mặt đó rồi biến mất liền nên chưa rõ chúng là ai.

Hoa Đại cô đảo mắt nhìn mọi người rồi buông gọn:

– Mình đi thôi!

Lão nhân vẫy tay:

– Đại cô nương và mọi người vào đi, đã có lão phu án ngữ mặt này, liệu chẳng có gì đáng ngại lắm đâu.

Hoa Tiểu Ngọc thốt:

– Tôi muốn ở lại đây giúp Văn đại thúc một tay!

Hoa Đại cô hừ một tiếng:

– Người còn muốn gây sự nữa sao?

Lão nhân cười nhẹ:

– Không sao đâu! Cứ để tiểu muội ở đây với lão phu!

Hoa Tiểu Ngọc mừng rỡ:

– Đa tạ Văn đại thúc!

Hoa Đại cô trừng mắt:

– Có ở lại đây phải nghe lời Văn đại thúc đấy nhé. Nếu vọng động thì từ này đừng mong ta che chở cho trước mặt các bà ấy.

Hoa Tiểu Ngọc lè lưỡi:

– Đại thơ đừng ác chứ? Tôi sợ nhất là các bà cứ bắt mình ở bên cạnh mãi, mà các bà thì suốt ngày cứ hành công tịch mịch quá.

Bạch Thiếu Huy càng nghe ngóng câu chuyện giữa họ càng lấy làm lạ, thế ra Ngu lộ chương lão đều có mặt tại đây cả! Và như vậy là năm vị chương lão theo từ Lư Hoa thành theo chi em họ Hoa về đây đều là những người giả mạo.

Trừ Hoa Tiểu Ngọc ở lại, mười bảy người kia theo con đường mòn đi quanh co một lúc. Đêm đã xuống, cảnh vật mờ lung. Bạch Thiếu Huy không trông thấy gì rõ ràng cả chỉ nghe tiếng suối reo đều bên cạnh con đường.

Không bao lâu sau họ đến một ngôi nhà cổ, ba gian.

Hoa Đại cô bước tới đẩy cánh cửa, rồi quay lại nhìn mấy người kia:

– Xin mời các vị vào!

Ngôi nhà ba gian khá rộng, gian giữa dùng làm khách sảnh, tại trung tâm có kê một chiếc bàn dài, hai bên có hai hàng ghế.

Trên bàn chỉ có một cây đèn, mà đèn thì có chụp bằng vải dày, che khuất ánh sáng thành ra trong phòng cũng tối như bên ngoài.

Khi tất cả đều lọt vào bên trong từ gian bên tả vọng ra một giọng nói sang sảng như chuông đồng:

– Đại cô nương đã về đây à?

Hoa Đại cô hấp tấp đáp:

– Phải!

Rồi nàng hỏi lại:

– Tổng đại thúc nghe trong mình ra sao?

Giọng nói đó trở nên hần học:

– Vì sơ ý nên trúng phải độc chương của tên khốn nạn...

Câu nói buông dứt một lão già có vẻ vóc hình cao to bước ra.

Hoa Đại cô vội kêu lên:

– Kìa! Tổng đại thúc hãy tiếp tục vận công...

Tổng trưởng lão cười lớn:

– Một chương độc có làm gì được lão phu mà cô nương phải lo?

Tổng chưởng lão không bao mặt như Văn chưởng lão nhưng vẫn mang một chiếc mặt nạ.

Vừa lúc đó Văn trưởng lão cũng quay trở lại, vuông khăn bao mặt không còn nữa. Lão Văn cũng mang một chiếc mặt nạ như lão Tổng nhưng lạ một điều là hai chiếc mặt nạ cùng giống nhau như hai giọt nước, nếu không lưu ý vóc hình thì dễ lầm người này với người kia.

Bạch Thiếu Huy thắc mắc vô cùng.

Từ lúc chàng gặp chi em họ Hoa đến giờ, nhiều diễn tiến dồn dập xảy ra, chàng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cố tìm hiểu mãi vì hành vi của Ma giáo nhưt là mối thâm thù của họ với Bách Hoa Cốc.

Văn trưởng lão điểm một nụ cười:

– Những gì cô nương cần đến đã sẵn trong nhà bên hữu đó! Có phải cô nương muốn...?

Lão chỉ tay về bọn giả trưởng lão bỏ lửng câu nói, nhưng Hoa Đại cô đã hiểu lão muốn nói gì, nàng lắc đầu thốt:

– Bồn ý của tôi là muốn họ cải sửa dung mạo, nhưng cứ theo tình hình như thế này thì kế hoạch đó không còn thực hiện được nữa rồi!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ:

Hoa Đại cô muốn cho bọn nào cải sửa dung mạo để xuất hành sự? kế hoạch của nàng là kế hoạch gì?

Chàng cho rằng nếu nàng đưa chàng đến đây là có thể chàng gặp bọn Vương Lập Văn tại đây, thế tại sao năm người đó ở đây sao chẳng thấy ra mặt?

Chàng muốn hỏi một câu nhưng nhìn vào đôi mày cau lại của Hoa Đại cô, chàng biết là nàng đang suy nghĩ đến việc gì quan trọng lắm, không tiện mở miệng nên đành thôi.

Lão nhân ốm nhỏ điểm một nụ cười:

– Đại cô nương thư thả nghĩ ra kế an toàn đi, lão phu trở lại ngoài ấy, không để cho Hoa Tiểu muội một mình lâu!

Hoa Đại cô gật đầu:

– Đại thúc cứ tự tiện!

Lão nhân ốm nhỏ vội mang chiếc mặt nạ như cu, bước ra ngoài.

Hoa Đại cô đảo ánh mắt nhìn Bạch Thiếu Huy rồi nhìn quanh năm vị chưởng lão mà chàng biết là những tên giả hiệu, đoạn bật cười ha hả:

– Minh ngồi xuống chứ các vị?

Lão nhân cao người lớn vóc, cất giọng sang sảng như chuông đồng:

– Đại cô đã nghĩ ra kế gì tuyệt diệu chưa?

Hoa Đại cô trầm nghiêm giọng đáp:

– Biết người biết ta mới thủ thắng được. Chiêu tình thế hiện tại mình chưa nắm được một lợi thế nào, bất quá tiến được bước nào, nên giữ vững bước ấy, từ từ mà tiến, rồi tùy cơ ứng biến chứ chúng ta chưa thể nghĩ ra kế gì trong lúc này mà tin rằng kế đó an toàn hay tuyệt diệu!

Nàng day qua Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười đưa tay chỉ lão nhân tiếp nối:

– Bạch thiếu hiệp! Tôi xin giới thiệu với thiếu hiệp vị này là Tổng trưởng lão trong bốn giáo, tên Đại Sanh ngoại hiệu Tích lịch hỏa, còn vị trưởng lão vừa rồi là Văn trưởng lão tên Phụng Thảo...

Bạch Thiếu Huy giật mình.

Đúng như chàng ước đoán, năm vị chưởng lão từ Lư Hoa thành đến đây đều là những nhân vật giả mạo.

Chàng lai càng kinh ngạc hơn ở điểm nàng không gọi chàng là Tiêu đại hiệp nữa mà lại gọi là Bạch thiếu hiệp!

Năm người giả mạo trưởng lão là ai?

Tuy nhiên chàng phải giữ lễ độ, vái chào Tổng trưởng lão trước khi muốn nói gì:

– Tại hạ hết sức hân hạnh!

Tích lịch hỏa Tổng Đạt Sanh vòng tay đáp lễ cười lớn:

– Bạch thiếu hiệp là người tài trí kiên toàn, lão phu từng nghe Hoa Đại cô ca ngợi, không ngờ hôm nay được gặp mặt, lão phu cao hứng vô cùng.

Hoa Đại cô lại đưa tay chỉ năm vị trưởng lão giả mạo điểm một nụ cười bí mật thốt:

– Còn các vị này vốn là chỗ quen thuộc của Bạch thiếu hiệp tôi khỏi cần giới thiệu!

Bạch Thiếu Huy càng kinh ngạc trố mắt nhìn nàng, rồi nhìn năm người đó.

Người giả dạng Huỳnh chưởng lão có mang vết sẹo đen nơi mặt, vụt đứng lên bước vội đến gần chàng, chụp cánh tay chàng reo to:

– Bạch huynh! Bạch huynh! Tại hạ đoán không sai mà! Trông ánh mắt Bạch huynh tại hạ đã ngờ rồi!

Người đó chính là Kim Mao hống Kim Nhất Phàm, vị tổng giáo luyện tại Vương phủ Thành Đô.

Kế tiếp người giả mạo Văn trưởng lão lại bước tới, nhếch nụ cười rộng vòng tay vái dài:

Bạch huynh là bậc tài cao, bọn tôi có mắt không trông, cứ tưởng là một thư

sinh bạc nhược! Thoát khỏi tay bọn nữ quái toàn là nhờ tài trí của Bạch huynh, bọn tôi dù chết cũng không đền đáp ân trọng!

Văn trưởng lão giả chính là Vương Lập Văn.

Ba người kia Khổng chưởng lão là Tiền Xuân Lâm, Tổng trưởng lão là Triệu Quân Lượng và Tra chưởng lão là Trác Duy Hòa.

Tự nhiên bầu không khí phải náo nhiệt lên với muôn vàn câu hỏi hàn huyên.

Rồi tất cả hướng sang Hoa Đại cô tạ ơn cứu nạn.

Hoa Đại cô mỉm cười:

– Nếu không có Bách Hoa lệnh phù, thì sự việc cầu như hồng bét. Nếu muốn nói đến ân nghĩa, phải kể Bạch Thiếu Huy đứng đầu.

Rồi nàng đứng lên nghiêm giọng nói:

– Nơi đây còn trong vòng kiểm soát của bọn Bách Hoa Cốc. Sớm muộn gì chúng cũng đến. Chúng ta không thể không phòng bị. Xin các vị cứ tự nhiên đàm đạo một lát rồi nghỉ ngơi. Tôi xin phép ra ngoài lo liệu mấy việc cần thiết.

Bọn Vương Lập Văn và Bạch Thiếu Huy tường thuật cho nhau nghe những gian khổ đã trải qua.

Họ khoái trá, họ căm hờn, họ cười vui, họ hần học, muôn ngàn ý niệm bộc lộ trên gương mặt, qua ánh mắt, thoát theo lời nói.

Bổng Hoa Đại cô trở lại, từ gian phòng bên hữu bước vào.

Nàng cao giọng nói:

– Bạch thiếu hiệp! Việc gì đã qua hãy để lúc khác mà thổ lộ với nhau, hiện tại tình hình nghiêm trọng lắm, chúng ta không thể để phí mất phút giây nào, phải hoạch định một chương trình ứng phó vừa cấp tốc vừa hữu hiệu.

Bạch Thiếu Huy vòng tay:

– Chúng tôi hoàn toàn vâng theo sự phân phó của cô nương.

Hoa Đại cô kéo chiếc ghế ngồi xuống, thông thả thốt:

– Cái kế hoạch của tôi như thế này. Tôi đã nhờ ba vị trưởng lão họ Văn, họ Tống và họ Tra tìm năm bộ y phục của Bách Hoa Cốc cho Văn huynh và các bằng hữu mặc vào. Chính tôi dẫn toàn nhân số bốn giáo tiến ra lối trước, dẫn dụ toàn lực Bách Hoa Cốc về mặt đó. Rồi các vị yên lặng kéo nhau lên đi do mặt sau.

Vương Lập Văn lắc đầu:

– Kế đó rất hay song cô nương lại vì bọn tại hạ mà chạm mặt với đại địch, bọn tại hạ nữ nào tiếp nhận cái sương để cô nương phải đương đầu với cái khổ?

Hoa Đại cô điểm một nụ cười:

– Thực ra cũng không có gì nguy hiểm đáng sợ bởi bọn chúng chưa được

Hoán Hoa phu nhân chỉ thị phải hành động như thế nào thì quyết không bao giờ chúng dám công nhiên khai chiến với bốn giáo, bất quá chúng chỉ theo dõi, để đừng mất tung tích của bốn giáo thôi.

Nàng dừng lại một chút:

– Nhưng cứ theo sự chuyển biến của tình hình, tôi ngại rằng kế hoạch này cũng không được an toàn cho lắm. Rất có thể chúng ta không thực hiện được. Vậy tốt hơn mình phải nghĩ một phương sách khác phòng hờ.

Bạch Thiếu Huy lấy làm kỳ, không rõ nàng dựa vào đâu mà biết được tình hình biến chuyển có chiều bất lợi. Từ lúc rời Lư Hoa thành đến đây, luôn luôn chàng ở bên cạnh nàng, nàng có vắng mặt lúc nào mà có cho rằng nàng có quan sát tình hình địch. Vả lại có ai bẩm báo sự gì đâu?

Hoa Đại cô trầm ngâm một chút rồi tiếp nối:

– Tôi đã nghĩ đến một kế hoạch khác, có điều kế hoạch này nguy hiểm vô cùng...

Nàng chờ mọi người phát biểu ý kiến.

Bạch Thiếu Huy không do dự:

– Bọn tại hạ xin tuân theo sự phân phó của cô nương, cô nương cứ nói ra xem, nếu cần phải mạo hiểm bọn tại hạ lại sợ gì?

Vương Lập Văn phụ họa:

– Bạch huynh nói phải đấy! Cô nương cứ nói ra cho tại hạ nghe.

Hoa Đại cô mỉm cười thò tay vào tay áo lấy ra một phong thư bí mật đoạn thốt:

– Trong phong bì này có hai mật giản ghi rõ giờ khắc mở xem. Bạch thiếu hiệp cứ y theo giản mà hành động, ngoài ra còn phải tùy cơ ứng biến. Tôi mong ước các vị gặp nhiều may mắn, chóng hưởng cảnh an toàn.

Bạch Thiếu Huy tiếp nhận phong bì rồi hỏi:

– Cô nương cùng đi với bọn tại hạ?

Hoa Đại cô lắc đầu:

– Không! Tôi và các vị trong bốn giáo phải đi theo con đường khác để phân tán sự chú ý của địch. Các vị đừng lo ngại cứ theo giản mà hành động.

Nàng đứng lên:

– Vũ khí cũng như vật dụng thông thường tôi đã chuẩn bị xong rồi, mời các vị đi theo tôi!

Nàng đưa họ vào gian nhà bên hữu.

Trên một bàn dài có hai lọ sành, một hộp gấm, một thanh đoản kiếm, bốn thanh trường kiếm, một chiếc nhuyễn tiên và một mũi trủy thủ.

Nàng chỉ chiếc lọ sành bảo Bạch Thiếu Huy:

– Chiếc bình đó đúng là thuốc giải Vô ưu tán đã dùng năm viên cứu tỉnh năm vị, còn lại bảy viên thiếu hiệp giữ lấy ngày sau còn có chỗ dùng, còn bình kia thì đựng chất Tiêu hình tán do bốn giáo chế luyện, cách dùng đã có ghi rõ trong giản.

Nàng chỉ sang chiếc hộp gấm tiếp nói:

– Trong hộp là thuốc cải sửa dung mạo, dọc đường sẽ có lúc các vị phải dùng nó.

Bạch Thiếu Huy tiếp nhận mấy món đó, cất vào mình đoạn thốt:

– Kế hoạch của cô nương chu đáo vô cùng! Tai hạ hết sức khâm phục!

Hoa Đại cô điểm một nụ cười:

– Thiếu hiệp đề cao tôi quá sự thật, làm tôi thẹn chết!

Rồi nàng chỉ thanh đoản kiếm bảo chàng:

– Thiếu hiệp hãy mang vật này phòng thân.

Bạch Thiếu Huy không vội tiếp lấy:

– Vũ khí của tại hạ là chiếc trúc tiêu, có nó cũng đủ rồi, hà tất phải mang theo đoản kiếm.

Kim Nhất Phàm cười lớn:

– A! A! Thế ra chiếc trúc tiêu là vũ khí của Bạch huynh chứ không phải là nhạc khí suông!

Hoa Đại cô cũng cười:

– Tôi biết Bạch thiếu hiệp có chiếc trúc tiêu, cũng đủ lắm rồi, song trong chuyến đi này, thiếu hiệp có đến hai thân phận nào dùng vũ khí ấy, có lúc phải dùng đến tiêu có lúc phải dùng đến kiếm, không thể nhập hai thân phận làm một mà sử dụng độc một chiếc tiêu được. Do đó tôi phải chuẩn bị thanh đoản kiếm cho thiếu hiệp.

Nàng nhìn chàng tiếp nói:

– Đang lúc mình còn cần giữ bí mật hành tung thì mình phải hết sức đề phòng, thiếu hiệp hiểu cho!

Bạch Thiếu Huy nghĩ nàng có lý, nên gật đầu với tay lấy thanh đoản kiếm giắt vào hông.

Hoa Đại cô hân hoan ra mặt, có lẽ nàng hân hoan vì Bạch Thiếu Huy ngoan ngoãn vâng lời nàng, vâng lời từ lúc đầu tiên gặp nhau tại Kim Ưng đàn, chàng trao lọ thuốc của Sài Cô Bà cho nàng.

Nàng điểm một nụ cười tiếp nói:

– Chắc thiếu hiệp vẫn chưa quên cái tên giả mà tôi mạn phép đặt cho thiếu hiệp chứ? Nhân chiếc thần tiêu của thiếu hiệp mà thủ danh đấy chứ?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ:

– Cô nương đùa đấy à? Có thể nào lại gọi là thần tiêu được?

Hoa Đại cô không lưu ý đến câu nói đó.

– Đã có hai tiếng thần tiêu rồi, bây giờ lại có thêm một đoản kiếm, như vậy thiếu hiệp có thể lấy ngoại hiệu là Thần tiêu kiếm khách rồi!

Kim Nhất Phàm vỗ tay reo lên:

– Thần tiêu kiếm khách! Ngoại hiệu đẹp quá, hợp quá!

Hoa Đại cô lại hướng sang bốn công tử họ Vương, Tiền, Triệu và Trác:

– Bốn vị tinh thông kiếm pháp, xin mỗi vị tiếp lấy một thanh trường kiếm.

Mỗi người nhận một thanh gươm bên mình.

Kim Nhất Phàm nhìn chiếc nhuyễn tiên trên mặt bàn bên cạnh thanh trủy thủ cao giọng thốt:

– Còn hai vật đó chắc cô nương chuẩn bị cho tại hạ?

Y vốn tính hào phóng, cương trực nghĩ gì là nói vậy, nói nhanh, nói là làm, làm nhanh bất chấp khách sáo.

Y bước tới cầm lấy chiếc nhuyễn tiên hoành ngang lưng ướm thử xem có vừa vặn giắt vào không rồi lấy thanh trủy thủ giắt xuôi theo đuôi đoạn hỏi:

– Tại hạ có điều này muốn hỏi cô nương, chẳng hay cô nương có chấp nhân cho tại hạ thỉnh giáo không?

Hoa Đại cô điểm một nụ cười, điềm nhiên nhìn y thu nhận vũ khí sau cùng đáp:

– Nếu Kim đại hiệp nhận thấy có điều chi thắc mắc cứ hỏi, tôi sẽ tùy theo sự hiểu biết giải thích cho đại hiệp hiểu!

Kim Nhất Phàm trầm ngâm một chút:

– Tại hạ muốn hỏi tại sao cô nương lại hiểu rành thói quen của mỗi người bọn tại hạ chuyên sử dụng loại vũ khí gì?

o O o